

[Eva Møller]

Det konservative folkeparti ønsker præcis ligesom SF og formodentlig samtlige andre partier i dette ting den størst mulige danske bogproduktion. Det ønsker vi naturligvis, fordi bøger på dansk og dansk producerede bøger er de eneste bøger, der for alvor tager udgangspunkt i og direkte er produceret ud fra den kulturelle situation, der er vores, direkte ud fra vores kulturarv.

Når det er sagt, bliver jeg desværre alligevel nødt til at sige, at det konservative folkeparti ikke kan støtte det foreliggende forslag. Der er i al væsentlighed tre grunde til, at vi ikke kan støtte det af SF fremsatte forslag.

For det første går vi ikke ind for det – om jeg må sige det lidt populært – cigarkassessystem, der ligger i SFs forslag, hvor man siger, at de penge, som er kommet ind via bogoms, også skal bruges til bogproduktion. Vi mener i det konservative folkeparti, at de penge, der kommer ind i statskassen i form af skatter og afgifter, skal bruges til at finansiere det, der er behov for at finansiere i dette samfund – uden skelen til, hvorfra pengene stammer. Det ville i hvert fald ikke være nogen ønskværdig tanke, om man forestillede sig, at de skatter og afgifter, børnene betalte, skulle bruges til at finansiere deres behov, f.eks.

Vi har for det andet den grund til at gå imod forslaget, at vi er bange for den statsdirigering, der kan ligge af bogproduktionen via sådan en central fond. Vi ved, at man i Sverige har en fond af denne art, og der er jo bestemt ikke udelte tilfredshed med denne fond. Man har netop fra Sveriges side udtrykt bekymring over den statsdirigering, der har fundet sted af bogproduktionen. Vi ønsker, at det danske kulturliv skal være frit og blomstrende og ikke være statsdirigeret.

For det tredje vil jeg nævne det rent praktiske, at der i øjeblikket sidder en kommission, som arbejder med og i mange år har arbejdet med netop disse problemer, og den forventes snart at have afsluttet sit arbejde. Så var det vel rimeligt, at man afventede kommissionens udtalelse, inden man traf en beslutning.

Vi har også i det konservative folkeparti læst de bemærkninger, der er kommet fra forlæggerforeningen, og vi finder, der ligger en lang række interessante synspunkter her. Det er en række synspunkter, som vi gerne vil have lejlighed til at drøfte i udvalget, når

vi går i gang med arbejdet om beslutningsforslaget.

Jeg skal endelig sige, at der er et enkelt punkt i det foreliggende forslag, som undrer os meget. Der tales om, at man skal give støtte til oversættelse fra specielt vanskeligt tilgængelige sprog. Jeg vil gerne spørge: hvem er det, der skal afgøre, hvad vanskeligt tilgængelige sprog er? Jeg håber i alle tilfælde ikke, det bliver mig – og formodentlig heller ikke en lang række af mine kolleger i denne sal – for jeg læser uden større besvær 3 fremmedsprog foruden dansk, og hvis jeg gjorde en stor indsats, men dog kun en indsats af rimeligt omfang, ville jeg såmænd kunne læse endnu 2 fremmedsprog. Hvis jeg derimod skulle se på, hvilke bøger det var rimeligt at oversætte, hvilke bøger der kulturelt osv. lå dansk tradition og dansk tankegang, dansk baggrund nærmest, så var det vel bøgerne fra vore nabolande. Det er vel generelt set dér, sprogene er lettest tilgængelige for os.

Hvis vi ønsker – og det formoder jeg da at også SF ønsker – at vi skal have samme muligheder for at nyde godt af bogproduktionen, så mener jeg, at vi må gå ind for, at bogproduktionen i videst muligt omfang er trykt på dansk, så vi alle har muligheder for at læse dem. Jeg er i hvert fald bekymret over en tankegang om, at man skulle oversætte kinesiske, vietnamesiske, eller hvad man nu kunne forestille sig af vanskeligt tilgængelige bøger, fremfor norsk og svensk skønlitteratur, som dog ligger dansk kultur langt nærmere.

Mette Madsen (V):

SF er bekymret for den danske bogs mulighed for at overleve, og det er vi sandelig også i venstre. Derfor forstår jeg godt, at SF gerne vil skabe bedre forhold for forfatterne. Det vil vi også i venstre, og derfor lytter vi meget intenst til, hvad der siges af de folk, der har bedst kendskab til alle de vanskeligheder, den danske bog har at kæmpe med, folk som forlæggere og forfattere, boghandlere, bibliotekarere, lærere osv.

Her er det, jeg pludselig ikke længere forstår SF. Vi ved, at der i mange år – og jeg må desværre nok sige alt for mange år – har siddet et udvalg med repræsentanter for de grupper, jeg lige har nævnt, som har arbejdet